

Arrest

nr. 214 457 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent moslima. U bent gehuwd met D. S. H. (...) (OV nr. (...), CGVS ref. (...)) en u hebt twee kinderen.

Op 6 juni 2015 bent u vanop afstand traditioneel gehuwd met uw huidige echtgenoot. U reisde in augustus 2015 naar Polen, u vroeg er internationale bescherming aan en u ontmoette er uw echtgenoot. U woonde met uw partner op een appartement in Polen. Op 15 december 2015 kwam u in België aan. Op 17 december 2015 diende u een eerste verzoek om bescherming in bij de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde dat u geen problemen kende en niets of niemand vreesde. U reisde enkel naar België om herenigd te worden met uw echtgenoot.

Op 29 april 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 29 maart 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. U verklaart in het kader van uw tweede verzoek dat u op 18 maart 2017 samen met uw echtgenoot naar Tsjetsjenië reisde. U diende namelijk een huwelijksakte voor te leggen bij de gemeente en daarom moest u terugkeren naar Tsjetsjenië om uw huwelijk er wettelijk te laten registreren. Voordien was u enkel traditioneel gehuwd. Op 7 april 2017 werd uw huwelijk geregistreerd in Grozny. Halverwege april keerde u samen met uw echtgenoot terug naar België. U legde de huwelijksregistratie neer bij de gemeente, maar daar werd u verteld dat uw echtgenoot om medische redenen een verblijfsvergunning had en dat het feit dat jullie gehuwd waren niet zomaar betekende dat u ook verblijfsdocumenten zou krijgen. Ongeveer een week nadat u terug in België was vernam u van uw moeder dat politiemannen langs gekomen waren. Ze stelden dat u de wet had overtreden omdat u de verplichte aanmelding bij terugkeer naar Tsjetsjenië niet nageleefd had. Indien uw familie wilde vermijden dat uw naam in het strafrechtelijk systeem terecht kwam, moest een boete betaald worden. Uw moeder betaalde een som van 30.000 roebel. Ongeveer twee maanden na uw terugkeer vertelde uw echtgenoot u dat er ook mensen bij zijn familie langs geweest waren om naar hem te vragen. U vreest dat alsnog een strafrechtelijk dossier jegens u zal geopend worden omdat u zich niet aangemeld hebt, alsook dat u aangepakt zal worden door de autoriteiten om informatie over uw echtgenoot te bekomen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele huwelijksakte afgeleverd op 7 april 2017 te Grozny en uw origineel binnenlands paspoort afgeleverd op 6 februari 2014.

Op 22 mei 2018 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud van 21 juni 2018, maakte u kenbaar dat u liever door een vrouwelijke medewerker gehoord wilde worden. Als reden gaf u op dat u zich toch wat beschaamd voelde tegenover een man (CGVS, notities persoonlijk onderhoud 21 juni 2016, CGVS2, pg 13). Tijdens het persoonlijk onderhoud ten gronde, d.d. 21 juni 2018, werd u reeds gehoord door een vrouwelijke protection officer, zodat u geen reden had om schaamte te voelen of bepaalde elementen te verzwijgen in de loop van dit persoonlijk onderhoud ten opzichte van de interviewster. De tolk was eveneens van het vrouwelijke geslacht. Uw wens werd ook geregistreerd in uw dossier, zodat u bij een eventueel volgend persoonlijk onderhoud, zou gehoord worden door een vrouwelijke protection officer. Bij de registratie van uw tweede verzoek om bescherming werd door de DVZ uitdrukkelijk navraag gedaan naar het eventuele bestaan van bijzondere procedurele noden (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ van 18 april 2018). Bij de vraag of er bijzondere omstandigheden waren waarom u eventueel verkiest om door een persoon van hetzelfde of het andere geslacht gehoord te worden, antwoordde u 'neen'. Zodoende kon het CGVS bij het inplannen van het eerste persoonlijk onderhoud op 4 mei 2018 geen rekening gehouden hebben met uw wens, gezien u deze wens pas aan het einde van het tweede onderhoud kenbaar maakte. U gaf bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 21 juni 2018 aan dat er geen elementen waren die u tijdens het persoonlijk onderhoud in de ontvankelijkheidsfase niet had kunnen zeggen (CGVS2, pg 13).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest dat u strafrechtelijk zal vervolgd worden omdat u zich niet aangemeld hebt bij uw terugkeer in 2017 en dat u vervolging vreest omwille van uw huwelijk met D. S. H. (...). Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo wordt de geloofwaardigheid van de elementen die u aanbrengt bij uw tweede verzoek om bescherming aangetast doordat u uw verzoek laattijdig hebt ingediend. Volgens uw verklaringen keerde u in het voorjaar van 2017 terug naar Tsjetsjenië. In april 2017 keerde u samen met uw echtgenoot terug naar België. Kort na uw terugkeer hoorde u van uw moeder dat u een risico liep op vervolging en dat uw familie een boete had moeten betalen. Nog enkele weken later hoorde u ook dat uw man gezocht werd bij zijn familie (CGVS2, pg 4-6). U verklaarde dat u na het nieuws dat u van uw moeder hoorde, meteen begreep dat u een risico liep. Uw moeder vertelde u ook dat ze zelf naar u, in België,

zou komen als u haar miste of als u heimwee had (CGVS2, pg 7). Toch wachtte u na deze twee incidenten nog geruime tijd om een verzoek om bescherming in te dienen. U wendde zich immers pas tot de DVZ op 29 maart 2018, bijna een jaar nadat het duidelijk was geworden dat u een risico liep op vervolging in Tsjetsjenië. U kon geen aannemelijke verklaring verstrekken voor de laattijdigheid van uw verzoek. U stelde dat u schrik had om deze dingen te vertellen. Uw familie woont nog in Tsjetsjenië en uw vader of broer zou meegenomen kunnen worden. U en uw vader zouden al een keer meegenomen geweest zijn. Nadat een familielid uw vaders onschuld kon bewijzen, werden jullie vrijgelaten. Sindsdien kende u noch uw familie nog problemen hierdoor. Dat probleem was van de baan omdat uw familie kon aantonen dat de beschuldiging laster was (CGVS2, pg 7 en 8). U zou omwille van dit incident schrik gekregen hebben om iets over Tsjetsjenië te vertellen, daarom durfde u dit niet te zeggen bij uw eerste verzoek om bescherming en zei u toen dat u geen vrees had en dat u enkel gekomen was om uw man te vervoegen. U bleef echter uitermate vaag over de situering in de tijd van dit incident op basis waarvan u lange tijd te veel schrik zou gehad hebben om een tweede verzoek om bescherming in te dienen of uw vrees voor vervolging kenbaar te maken bij het indienen van uw eerste verzoek. U stelde dat het gebeurde voor uw vertrek naar België (CGVS2, pg 8). U herinnerde zich niet wanneer het incident gebeurd was, u kon niet zeggen hoelang voor uw vertrek naar België het gebeurde. Uiteindelijk antwoordde u op de vraag of het meerdere maanden of jaren geleden was, dat het om enkele maanden ging (CGVS2, pg 8). Voor een dergelijke ingrijpende gebeurtenis roept het toch vragen op dat u zo vaag bleef. Uw verklaring dat u zoveel schrik kreeg om iets te vertellen over Tsjetsjenië door dit incident, komt ook weinig logisch over, aangezien u zelf verklaarde dat het probleem opgelost was toen jullie aantoonde dat het om laster ging en dat uw familie geen enkel probleem meer kende omwille van die valse beschuldiging (CGVS, pg 8). Er was dan ook geen reden meer voor u om door dit incident zoveel schrik te hebben dat u daardoor belangrijke informatie verzweg bij uw eerste verzoek om bescherming en dat u daardoor lange tijd wachtte om een tweede verzoek in te dienen. Hierbij dient er op gewezen te worden dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, is verbonden. Het verzoek om internationale bescherming op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. Bovendien geschiedt de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen, wat ook werd benadrukt bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Onder geen beding wordt informatie die door verzoekers verstrekt wordt, doorgegeven aan derden, laat staan aan de autoriteiten van het land van herkomst. Uw vrees dat uw familie in Tsjetsjenië in de problemen zou komen omwille van uw verzoek om bescherming en hetgeen u in het kader van dit verzoek zou verklaren over Tsjetsjenië is dan ook niet gefundeerd.

Uit uw verklaringen kwam daarenboven duidelijk naar voren dat u pas een verzoek om bescherming indiende toen duidelijk werd dat u niet zonder meer aan verblijfsdocumenten kon komen op basis van uw huwelijksakte en dat u moeilijkheden ondervond bij de gemeente toen u informeerde naar de procedure voor gezinshereniging (CGVS2, pg 6). U voelde zich onheus behandeld door een beambte van het gemeentebestuur, u kreeg geen oranje kaart (attest van immatriculatie) en u besloot daarna om asiel aan te vragen (CGVS2, pg 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u zelfs letterlijk dat uw kind geen uitkering kreeg, dat indien de moeder geen geldige verblijfsdocumenten heeft, het kind dan ook geen uitkering krijgt en dat dit u er toe aangezet heeft om 'toch iets van papieren te vragen' en dat u nu pas (tijdens de procedure internationale bescherming) uitkeringen krijgt (CGVS2, pg 13). Van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert, wordt verwacht dat deze onverwijld stappen onderneemt om bescherming te zoeken. U wachtte echter nog bijna een jaar om een verzoek in te dienen en u kon daarvoor geen overtuigende verklaring verstrekken. Uw houding is dan ook onverenigbaar met het gedrag dat verwacht wordt van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vrees die u nu inroept.

Aangaande de problemen die u vreest te krijgen omwille van het profiel van uw echtgenoot, die ook gezocht zou worden in Tsjetsjenië, dient eveneens opgemerkt te worden dat u indien u zo'n vrees koesterde, u deze reeds kon aangebracht hebben bij uw eerste verzoek om bescherming. U verklaarde immers dat u van bij aanvang van uw huwelijk op de hoogte was van het profiel van uw echtgenoot. U wist dat hij gestreden had (in de oorlog) en dat hij veel meegemaakt had (CGVS2, pg 9). Indien u vreesde dat u als echtgenote hierdoor zou vervolgd worden, kon u dit dan ook al veel eerder aangebracht hebben.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ook aangetast doordat u inconsistente verklaringen aflegde aangaande de enkele incidenten die plaats gevonden zouden hebben. Het gaat om twee concrete incidenten. Een keer kwamen ze bij uw moeder langs en een keer bij de familie van uw echtgenoot. Daarna is er volgens uw verklaringen niets meer gebeurd (CGVS2, pg 8). Er zijn geen recente concrete indicaties dat u nog gezocht wordt, dat u vervolgd zou worden omdat u de regels met betrekking tot het zich aanmelden bij terugkeer niet gerespecteerd had, noch dat uw echtgenoot nog

actief opgespoord wordt. Aangaande het incident bij uw moeder verklaarde u bij de DVZ dat jullie op 15 of 16 april 2017 terug naar België vertrokken en dat ongeveer een week later uw moeder belde om te zeggen dat u gezocht werd. Politie mannen hadden naar u gevraagd. Ze wisten dat u teruggekeerd was en dat u zich niet aangemeld had. Uw moeder moest een boete van 30.000 roebel betalen, uw ouders betaalden dit cash en ze kregen daarvoor een ontvangstbewijs. Ongeveer twee maanden na jullie terugkeer vernam u dat uw man ook gezocht werd bij zijn familie. (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 15) Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat jullie op 20 of 21 april vertrokken naar België en iets later dat het op de 18de was dat u vertrokken was (CGVS1, pg 6). U stelde dat uw moeder geen ontvangstbewijs kreeg voor het betalen van de boete (CGVS1, pg 7). Erop gewezen dat u bij de DVZ wel gezegd had dat ze een ontvangstbewijs kreeg, beperkte u zich tot het ontkennen van uw voorgaande verklaring, wat de tegenstrijdigheid niet opheft (CGVS1, pg 7). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat u twee à drie weken na uw aankomst in België van uw moeder vernomen had dat u gezocht werd en dat zij de boete had moeten betalen om dan iets later te zeggen dat het twee weken, drie weken of een maand was (CGVS2, pg 5). U kon niet zeggen wanneer uw man gezocht werd bij zijn familie. U bleef uiterst vaag en leek u dit niet te herinneren, terwijl u bij de DVZ gezegd had dat het ongeveer twee maanden na uw terugkeer was. Het zou merkwaardig zijn dat u dit in de periode tussen het interview bij DVZ dat plaats vond op 18 april 2018 en het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 21 juni 2018 ineens zou vergeten zijn. Nadat u meermaals de kans werd geboden om concreter te antwoorden op de vraag over het incident bij de familie van uw man, bleef u de vraag ontwijken totdat u dan uiteindelijk zei dat het enige tijd later was, misschien twee weken dat uw man vertelde dat ze ook bij hem (bij zijn familie) geweest waren (CGVS2, pg 5). Dit antwoord valt niet te rijmen met uw voorgaande verklaring bij de DVZ.

Tevens werd de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraven doordat uw verklaringen over uw reisroute naar Tsjetsjenië niet aannemelijk zijn. Zo komt het bijzonder onlogisch over dat u op illegale wijze met de documenten van een erkende vluchteling uit Frankrijk zou gereisd zijn, wiens naam u weigerde te noemen, terwijl uw echtgenoot – diegene die mogelijk het grootste risico zou lopen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië - gewoon met zijn eigen internationaal paspoort zou gereisd hebben (CGVS1, pg 3 en 4). Dit houdt hoegenaamd geen steek en het ondergraaft bovendien de actuele vrees die u zou hebben om vervolgd te worden omwille van uw echtgenoot. Het gegeven dat uw echtgenoot met zijn eigen internationaal paspoort terug reisde naar Tsjetsjenië om een huwelijk te registreren, doet immers afbreuk aan zijn actuele vrees voor vervolging. Iemand die werkelijk nog steeds vreest vervolgd te worden, zou zich niet zo onvoorzichtig gedragen. Bovendien kon u slechts bitter weinig concrete informatie geven over de reisweg die jullie zouden afgelegd hebben en de daarbij horende grenscontrole(s). In eerste instantie verklaarde u dat u 'natuurlijk niet' voorbij grenscontroles passeerde, omdat u aangehouden zou kunnen worden en teruggestuurd worden naar Tsjetsjenië. Gevraagd of u in de buurt van Brest waar u gepasseerd zou zijn een grens overschreed, stelde u dat de man (de chauffeur/smokkelaar) wist waar de douane was, maar nog een andere weg kende. U vervolgde dat u via wegen voor normaal wegverkeer reisde en paste uw verklaring dan aan toen u zei dat u inderdaad wel voorbij de douane gereden had. U mocht echter niet zeggen wat u daar deed en hoe dit verlopen was (CGVS1, pg 3). Meer kon u niet zeggen, want dan zou u de vrouw wiens documenten u gebruikte in de problemen brengen (CGVS1, pg 3). U zou gereisd zijn met het internationaal reis paspoort van een in Frankrijk wonende erkende vluchteling, alsook met haar identiteitskaart. U wist daarbij niet of dit een Franse identiteitskaart was of niet (CGVS1, pg 4). U wist evenmin of het paspoort van deze dame een visum bevatte of niet (CGVS1, pg 5). Het is niet aannemelijk dat u de documenten van deze Franse dame zo slecht zou bekeken hebben. Bij grenscontrole(s) is het immers niet abnormaal dat u vragen zouden gesteld worden over uw documenten, zodat verwacht zou worden dat u de gegevens van deze oneigenlijk gebruikte identiteitsdocumenten grondig zou ingestudeerd hebben. Tevens stelde u dat uw echtgenoot zijn Belgische documenten toonde bij de grensovergang in Brest (CGVS1, pg 5). Ook dit is niet aannemelijk, uw man bezit in België een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbeperkte duur (B-kaart). Dit is echter geen document dat toelaat om internationale grenzen te overschrijden. Ook bleek u weinig te kunnen vertellen over de afgelegde route. U zou via Brest naar Moskou gereisd zijn per auto en van daaruit naar Tsjetsjenië. U kon niets vertellen over het traject van Moskou naar Tsjetsjenië. U kon geen enkele plaats noemen die u onderweg was tegengekomen (CGVS1, pg 2). U wist niet waarom jullie langs Moskou reisden, noch waarom de chauffeur deze route verkoos (CGVS1, pg 6). Aangezien u het niet aannemelijk maakt dat u op een verdoken wijze terugkeerde naar de Russische Federatie en Tsjetsjenië, wordt ten zeerste vermoed dat u gewoon op legale wijze gereisd bent. Dit wijst er eveneens op dat u geen actuele en gegronde vrees koestert omwille van het profiel van uw echtgenoot.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u bijzonder weinig kon vertellen over de problemen die uw echtgenoot gekend heeft en de vrees voor vervolging die daaruit voort kwam. Gezien u pas in 2015 met uw huidige echtgenoot gehuwd bent, kan hier wel enigszins begrip voor opgebracht worden

en wordt van u niet verwacht dat u alles in detail zou kunnen uitleggen, maar uw kennis bleek wel heel summier te zijn. Indien u een verzoek om bescherming indient dat ten dele gebaseerd is op het risicoprofiel van uw echtgenoot, zou verwacht worden dat u toch met uw echtgenoot op zijn minst de belangrijkste elementen zou bespreken. U wist niet of uw echtgenoot vast gezeten had in Tsjetsjenië, of uw man concreet mee streed in de eerste Tsjetsjeense oorlog en/of de tweede, noch wat zijn taken waren bij de strijders (CGVS2, pg 8, 9, 11, 12), allen kernelementen van het vluchtrelaas van uw echtgenoot (zie beslissing D. S.-H. (...) toegevoegd aan uw administratief dossier). Aangaande het profiel van uw echtgenoot dient ook nog opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat meerdere van zijn naaste familieleden, zoals zijn moeder, broer en zus, nog in Tsjetsjenië wonen en dat zij afgezien van het niet geloofwaardig geacht incident bij zijn moeder enkele weken of maanden na jullie terugkeer uit Tsjetsjenië, in de voorbije jaren geen problemen kenden. U verklaarde immers dat u in de periode sinds uw huwelijk op geen enkel ander moment gehoord had dat uw echtgenoot gezocht werd of dat zijn familie problemen kende (CGVS2, pg 9). Sinds het ene incident bij uw schoonmoeder, was er ook niets meer gebeurd bij uw schoonfamilie in Tsjetsjenië (CGVS2, pg 9). Dit toont eveneens aan dat uw vrees voor vervolging omwille van het profiel van uw echtgenoot niet actueel en niet gegrond is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aangaande uw huwelijk en uw wens om in België te kunnen blijven bij uw echtgenoot en uw kinderen, dient opgemerkt te worden dat u daartoe de geëigende procedure (gezinshereniging) dient te volgen en aan de daarbij horende voorwaarden dient te voldoen net zoals elke andere persoon die zo'n aanvraag indient. Deze elementen houden geen verband met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op ernstige schade conform art. 48/4§2 van de Belgische Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen bleek dat u momenteel reeds stappen ondernomen hebt om u in regel te stellen met de procedure gezinshereniging (CGVS2, pg 12). U zou reeds een gunstig antwoord gekregen hebben en uw echtgenoot zou ondertussen aan het werk zijn (CGVS2, pg 12).

De door u neergelegde documenten, namelijk uw intern paspoort en uw huwelijksakte wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Deze documenten staven uw identiteit, nationaliteit en de registratie van uw huwelijk, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van de “*beginselen behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringplicht, de “*beginselen behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het “*fair play-beginsel*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van de elementen die verzoekende partij aanbrengt bij haar tweede verzoek om internationale bescherming aangetast wordt doordat zij haar verzoek laattijdig heeft ingediend, stelt verzoekende partij dat zij schrik had om asiel aan te vragen en te vertellen over de problemen in haar land van herkomst en dat zij daarom eerst geprobeerd heeft om op een andere manier een legaal verblijf in België te verkrijgen. Verzoekende partij meent dat de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaring dat zij omwille van de arrestatie van haar en haar vader schrik had om alles te vertellen en dat zij daarom belangrijke informatie verzweeg bij haar eerste verzoek om internationale bescherming en lange tijd wachtte om een tweede verzoek in te dienen, een *“eenzijdig geponeerde premisse (betreft) die verderbouwt op een onterecht aangenomen maar niet aanwezig onbeperkt vertrouwen van een asielzoeker in de autoriteiten van het land waar hij asiel aanvraagt”*. Verzoekende partij wijst erop dat verzoekers om internationale bescherming wantrouwen blijven hebben ook ten aanzien van de autoriteiten van het land waar zij hun verzoek indienen en dat het gegeven dat zij er bij aanvang worden op gewezen dat er geen informatie doorgegeven zal worden aan derden geenszins volstaat om het wantrouwen weg te nemen.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De Raad is van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt is verbonden aangezien een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. Verder wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt en dat onder geen beding informatie die door verzoekers verstrekt wordt doorgegeven wordt aan derden, laat staan aan de autoriteiten van het land van herkomst. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift gevallen aanhaalt waar dit toch gebeurd zou zijn, stelt de Raad vast dat dit niet meer dan blote beweringen betreffen die op geen enkele manier met objectieve informatie worden gestaafd. De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat de bewering van verzoekende partij dat zij omwille van een incident in haar land van herkomst schrik had om opnieuw asiel aan te vragen allerminst overtuigend overkomt. Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend tot het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij zonder enige poging te ondernemen om de vaststellingen die geleid hebben tot deze conclusie met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad concludeert dan ook dat verzoekende partij geen afdoende verklaring biedt voor haar laattijdig verzoek om internationale bescherming. De laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming ondergraaft reeds op ernstige wijze de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen. Zij gaf bij verschillende vragen duidelijk aan dat zij één en ander niet meer zeker wist, doch werd van haar geëist dat zij de gebeurtenissen toch in de tijd zou situeren, om dan vervolgens achteraf te stellen dat haar verklaringen tegenstrijdig, vaag en niet concreet waren.

2.2.6.2. De Raad wijst er desbetreffend evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). *In casu* kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij consistente verklaringen zou kunnen afleggen over de bezoeken van politieagenten bij haar ouders en de familie van haar man. Dat verzoekende partij eerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel kan situeren wanneer ze langskwamen bij haar man, maar dit plots niet meer blijkt te weten op het Commissariaat-generaal, is uiterst bevreemdend. Zij het verder nog benadrukt dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar moeder een ontvangstbewijs kreeg toen ze een boete van 30.000 roebel aan de politieagenten betaalde, terwijl zij op het Commissariaat-generaal dan weer stelde dat haar moeder geen ontvangstbewijs kreeg. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand verweer op geen enkele manier deze inconsistenties in haar verklaringen in een ander daglicht stelt.

2.2.7.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat ook haar verklaringen over haar reisroute naar Tsjetsjenië niet aannemelijk zijn, stelt verzoekende partij formeel dat zij met de documenten van een erkende vluchteling uit Frankrijk heeft gereisd. Zij heeft dan ook geenszins op illegale wijze gereisd. Verzoekende partij meent dat de argumentatie in de bestreden beslissing gebaseerd is op *“tal van eenzijdig geponeerde vermoedens, en interpretaties die evenwel niet stroken met de werkelijkheid”*. Verzoekende partij oppert dat *“(e)r geenszins enige werkelijke praktijk (is) waarbij personen vragen worden gesteld over de documenten die zij bijhebben, het zijn in de eerste plaats de personen die voor het vervoer instaan die hierover worden ondervraagd”*.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand betoog allerminst gevolgd kan worden en treedt de motivering van verwerende partij bij dat de verklaringen van verzoekende partij over haar reisroute naar Tsjetsjenië allerminst aannemelijk zijn. In de bestreden beslissing worden dienaangaande immers terecht volgende vaststellingen gedaan: *“Tevens werd de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraven doordat uw verklaringen over uw reisroute naar Tsjetsjenië niet aannemelijk zijn. Zo komt het bijzonder onlogisch over dat u op illegale wijze met de documenten van een erkende vluchteling uit Frankrijk zou gereisd zijn, wiens naam u weigerde te noemen, terwijl uw echtgenoot – diegene die mogelijk het grootste risico zou lopen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië - gewoon met zijn eigen internationaal paspoort zou gereisd hebben (CGVS1, pg 3 en 4). Dit houdt hoegenaamd geen steek en het ondergraaft bovendien de actuele vrees die u zou hebben om vervolgd te worden omwille van uw echtgenoot. Het gegeven dat uw echtgenoot met zijn eigen internationaal paspoort terug reisde naar Tsjetsjenië om een huwelijk te registreren, doet immers afbreuk aan zijn actuele vrees voor vervolging. Iemand die werkelijk nog steeds vreest vervolgd te worden, zou zich niet zo onvoorzichtig gedragen. Bovendien kon u slechts bitter weinig concrete informatie geven over de reisweg die jullie zouden afgelegd hebben en de daarbij horende grenscontrole(s). In eerste instantie verklaarde u dat u ‘natuurlijk niet’ voorbij grenscontroles passeerde, omdat u aangehouden zou kunnen worden en teruggestuurd worden naar Tsjetsjenië. Gevraagd of u in de buurt van Brest waar u gepasseerd zou zijn een grens overschreed, stelde u dat de man (de chauffeur/smokkelaar) wist waar de douane was, maar nog een andere weg kende. U vervolgde dat u via wegen voor normaal wegverkeer reisde en paste uw verklaring dan aan toen u zei dat u inderdaad wel voorbij de douane gereden had. U mocht echter niet zeggen wat u daar deed en hoe dit verlopen was (CGVS1, pg 3). Meer kon u niet zeggen, want dan zou u de vrouw wiens documenten u gebruikte in de problemen brengen (CGVS1, pg 3). U zou gereisd zijn met het internationaal reispaspoort van een in Frankrijk wonende erkende vluchteling, alsook met haar identiteitskaart. U wist daarbij niet of dit een Franse identiteitskaart was of niet (CGVS1, pg 4). U wist evenmin of het paspoort van deze dame een visum bevatte of niet (CGVS1, pg 5). Het is niet aannemelijk dat u de documenten van deze Franse dame zo slecht zou bekeken hebben. Bij grenscontrole(s) is het immers niet abnormaal dat u vragen zouden gesteld worden over uw documenten, zodat verwacht zou worden dat u de gegevens van deze oneigenlijk gebruikte identiteitsdocumenten grondig zou ingestudeerd hebben. Tevens stelde u dat uw echtgenoot zijn Belgische documenten toonde bij de grensovergang in Brest (CGVS1, pg 5). Ook dit is niet aannemelijk, uw man bezit in België een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur (B-kaart). Dit is echter geen document dat toelaat om internationale grenzen te overschrijden. Ook bleek u weinig te kunnen vertellen over de afgelegde route. U zou via Brest naar Moskou gereisd zijn per auto en van daaruit naar Tsjetsjenië. U kon niets vertellen over het traject van Moskou naar Tsjetsjenië. U kon geen enkele plaats noemen die u onderweg was tegengekomen (CGVS1, pg 2). U wist niet waarom jullie langs Moskou reisden, noch waarom de chauffeur deze route verkoos (CGVS1, pg 6). Aangezien u het niet aannemelijk maakt dat u op een verdoken wijze terugkeerde naar de Russische Federatie en Tsjetsjenië, wordt ten zeerste vermoed dat u gewoon op legale wijze gereisd bent. Dit wijst er eveneens op dat u geen actuele en gegronde vrees koestert omwille van het profiel van uw echtgenoot.”*

2.2.8.1. Verder onderstreept verzoekende partij dat zij ook niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen van haar echtgenoot. Het is niet omdat zij hierover niet alles weet dat haar echtgenoot geen problemen kent. Het gegeven dat zijn familie nog steeds in Tsjetsjenië woont doet geen afbreuk aan de problemen die hij zou kennen indien hij zou terugkeren.

2.2.8.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië problemen zal kennen omwille van de problemen van haar man.

Vooreerst onderstreept de Raad de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij heeft nagelaten om dit motief aan te brengen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, terwijl zij nochtans reeds van bij de aanvang van haar huwelijk op de hoogte was van het

profiel van haar echtgenoot. Deze vaststelling ondergraaft reeds de ernst van haar voorgehouden vrees omwille van de problemen van haar echtgenoot.

Verder wordt in de bestreden beslissing dienaangaande terecht het volgende gesteld: *“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u bijzonder weinig kon vertellen over de problemen die uw echtgenoot gekend heeft en de vrees voor vervolging die daaruit voort kwam. Gezien u pas in 2015 met uw huidige echtgenoot gehuwd bent, kan hier wel enigszins begrip voor opgebracht worden en wordt van u niet verwacht dat u alles in detail zou kunnen uitleggen, maar uw kennis bleek wel heel summier te zijn. Indien u een verzoek om bescherming indient dat ten dele gebaseerd is op het risicoprofiel van uw echtgenoot, zou verwacht worden dat u toch met uw echtgenoot op zijn minst de belangrijkste elementen zou bespreken. U wist niet of uw echtgenoot vast gezeten had in Tsjetsjenië, of zijn oom A. (...) een belangrijke positie bekleedde in het gewapend verzet, of uw man concreet mee streed in de eerste Tsjetsjeense oorlog en/of de tweede, noch wat zijn taken waren bij de strijders (CGVS2, pg 8, 9, 11, 12), allen kernelementen van het vluchtrelaas van uw echtgenoot (zie beslissing D. S.-H. (...) toegevoegd aan uw administratief dossier). Aangaande het profiel van uw echtgenoot dient ook nog opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat meerdere van zijn naaste familieleden, zoals zijn moeder, broer en zus, nog in Tsjetsjenië wonen en dat zij afgezien van het niet geloofwaardig geacht incident bij zijn moeder enkele weken of maanden na jullie terugkeer uit Tsjetsjenië, in de voorbije jaren geen problemen kenden. U verklaarde immers dat u in de periode sinds uw huwelijk op geen enkel ander moment gehoord had dat uw echtgenoot gezocht werd of dat zijn familie problemen kende (CGVS2, pg 9). Sinds het ene incident bij uw schoonmoeder, was er ook niets meer gebeurd bij uw schoonfamilie in Tsjetsjenië (CGVS2, pg 9). Dit toont eveneens aan dat uw vrees voor vervolging omwille van het profiel van uw echtgenoot niet actueel en niet gegrond is.”* Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het tegenspreken van deze conclusie, hetgeen allerminst volstaat om voormelde motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.9.1. Verzoekende partij stelt ten slotte nog dat *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat verwerende partij zich beperkt tot de bewering dat uit de ingeroepen elementen niet kan afgeleid worden dat zij problemen zou kennen in geval van terugkeer. Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op eenzijdige beweringen die niet stroken met de werkelijkheid. Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Verzoekende partij meent dat het indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten haar verzoek om internationale bescherming te weigeren. Hierbij treedt een duidelijk gevaar van willekeur op, aangezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.

2.2.9.2. De Raad merkt evenwel op dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.12. – en dat er geenszins sprake is van *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich

eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat er in Tsjetsjenië nog verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Zij merkt op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat haar leven er ten eerste in gevaar is. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar "*recente landeninfo*". Verzoekende partij is van mening dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Verder wijst zij er nog op dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een "*algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen*".

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende problemen van onveiligheid en mensenrechtenschendingen – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie*" van 11 juni 2018 (administratief dossier, stuk 16, map landeninformatie, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van de gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 mei 2018 en 21 juni 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk

Russisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT